

OPONENTSKÝ POSUDEK BAKALÁŘSKÉ PRÁCE

"OKOLO"

Michaela Rampuly

ATELIÉR PERFORMANCE FaVU

Město, kde žije Michael Rampula, nikdo v objektivním smyslu nepokládá za hodné putování...
Nebo je to prostě tak, že cesta tu ležela a čekala na odhalení zryta přejezdy, ploty a asfaltem, nerespektována urbanisty stejně jako architektky? Můžeme snadno vytyčit okrajové části města prstem na mapě, ale jsou také tak snadné projít pěšky? Úkol je ambiciózní a pokusit se o něco tak namáhavého bez fyzické přípravy je nerozumné. Fotografie unavených nohou jsou spíše svědectvím nezkušenosti než vedlejší produkt performance. Ale pro koho je ten okruh důležitý? Pro koho musí přijít rozuzlení.

Zápis praví: Projdi periferií Brna na jeden zátah s co nejmenším počtem věcí s sebou.

Chůze. Janet Cardiff pužívá rychlost svých kroků aby určila tempo své práce a upoutala naši pozornost jak objevuje místo a svou pozici v prostoru. Prostřednictvím audio koláže nás dostává do svých myšlenek navrhující nám možnost angažování se v dialogu tím, že přispívá k tomu co vidíme slyšíme a zažíváme. Tady leží problém. Jak nám tento performer, tedy Michael Rampula přiblíží svou zkušenost s naplněním úkolu, který si sám uložil?

Je zajímavé (důležité) si uvědomit jak snadno přicházejí slova když je autor v pozici vytváření dialogu, ale když najednou musí přednášet dojem, myšlenky, o své cestě a o samotě (nebo osamocené cestě) všechny možnosti se zdají být příliš jednoduché, prosté, a zároveň příliš komplikované.

Existuje nástroj zvaný imbir na který se tradičně hrálo při chůzi, je to společník a v jeho písních je vetkaný příběh o pouti krajinou Zimbabwe.

V autorské knížce Petra Váši PERSONAL II je část nazvaná Brno. Každá stránka je částí mapy Brna, kde jsou přidáné barevné tvary, které vytváří nové oblasti a cesty brněnskou periferií.
Líšeň je na straně 37.

V případě Rampuly periferie Brna s jejími výškovými budovami, jižními rovinami, které přetíná v tichu noci jsou zprostředkovány sérií čísel z GPS a několika záběry buď jeho nebo jeho stínu ve světle pouliční lampy. Tento nedostatek allegorie, narace nebo lyriky.

Nemohu najít rytmus jeho kroků na jeho mystické cestě ať již vyjádřené v obraze, číslech nebo extrahovaných zvucích. Vyprávění leží v úkolu, který si uložil. Nabídnutým tématem vyzývá k následování.

Místo aby nám nabídl svůj prožitek žádá nás, abychom prožili svůj vlastní. To je pro mě v této práci silné. Je to jeho přepis události, který bych velmi ráda viděla napsaný jako La Monte Young ve své Composition 1960 #10:

Draw a straight line and follow it.

Navrhuji hodnotit velmi dobře.

Jennifer Helia DeFelice

8.6.2009

